

Sager beskikkes for en Part, maa under Ansvar efter Straffelovens § 117 ikke modtage eller lade sig tilfige noget Honorar eller vederlag af denne, og den er hele Udvalget enigt om. Ligeledes er hele Udvalget enigt om en Undtagelse fra denne Hovedregel, nemlig, at naar Sagsføreren ikke under Sagen nedlægger Paastand paa Salær, skal dette Forbud ikke gjælde for ham. Derimod gjælder Uoverensstemmelsen mellem Flertallet og Mindretallet alene den anden Undtagelse fra Hovedreglen, nemlig, om det skal tilstedes den offentlig beskikkede Sagsfører, der nedlægger Paastand paa Salær, at tage Extrahonorar af Parten, naar han beskikkes udenfor sin Tur. Det er dette Punkt, hvorom Uenigheden mellem Flertallet og Mindretallet dreier sig. Det er altsaa ikke noget Hovedpunkt i Paragrafen; men Mindretallet tror dog, at dette Punkt er vigtigt nok til, at man ikke skal glide altsor let hen over det. Naar man spørger om, hvad Forbud det Forslag skulde bringe, som Udvalgets Flertal foreslaar, tror jeg, at det egentlig ikke skal være til Fordel for Sagsførerne. Det blev udtalt af den ærede Ordfører allerede ved Sagens 1ste Behandling, men dengang fremhævede han ligesom idag, at det skulde være til Fordel for Publikum, for dem, der skulle have beskikkede Sagsførere i offentlige eller beneficerede Sager. Deri kan nu Flertallet ikke være enigt med Mindretallet, idet det mener, at det vel undertiden kan være ønskeligt for den paagældende Part eller Tiltalte at faae en anden bestemt Sagsfører beskikket, som han har særlig Tillid til, men det er han jo ingenlunde affaaen fra efter den Affattelse, hvormed Forslaget er kommet fra Landsthinget. For det Første kan han naturligvis engagere en hvilken-somhelst Sagsfører og bede sig helt fritagen for at have med det Offentliges Beskikkelse af Sagsfører at gjøre, og saa honorere han, som han vil, men, affet herfra, tror jeg dernæst ikke, at det vil volde nogen sær Vanskelighed for en Part at faae en Sagsfører beskikket udenfor Tur, selv om denne tur faar det Salær, som bliver ham tilkendt ved Dommen eller Kjendelsen, hvis det slaas fast, som i Lovforslagets § 1 foreslaaet, at det Salær, der tilkendes Sagsføreren, skal være et efter hans Arbeide afsaaset Salær. Det er jo egentlig det, hvad saavel Sagsførere, som andre Folk, der have Noget at gjøre, maa forlange. Jeg tror derfor ikke, at det for Parten vil have nogen særdeles Vanskelighed; det vil sige under ordinære Forhold, naar der er Tale om en Sag, som kan procederes paa en honnet Maade, og der ikke forlanges Bidere. En anden Sag er det derimod, hvis Forholdet er det, at en Part faaar med en Sag, som han er sig bevidst ikke godt kan føres igjennem, med mindre man kan faae en Sagsfører til at benytte, hvad Loven kalder Krogveie, og i det Hele de Udveie, som L. 1—9—10 omhandler, da er det naturligvis en anden Sag. Da vil det være vanskeligt for en Part, naar det er ham

om at gjøre, at faae Sagen procederet paa denne Maade. Men det vil man dog vist være enig om, at fra det Offentliges Side vil man ikke gjøre Noget til, at en saadan Part kan faae Leilighed til at faae beskikket netop den Sagsfører, han ønsker. Det vil virkelig ikke være til Gæld for det Offentlige i Almindelighed og Sagsførerstanden i Særdeleshed, hvis der skulde kunne udvilde sig noget Saadant. Udvalgets Mindretal mener derfor, at der ikke vindes Noget for Nogen ved at vedtage den nye Redaktion af § 3, men at man derimod løber en stor Risiko for forskellige Misligheder, og det henstiller derfor, at man, hvad § 3 angaar, bliver staaende ved den Redaktion, som denne Paragraf har faaet i Landsthinget. Endnu maa jeg gjøre en lille Bemærkning. Under Forudsætning af, at Udvalgets Forslag under Nr. 2 vedtages, vil det blive nødvendigt, at der bliver foretaget en lille Tilføielse i Lovforslagets Titel, men det kan jo ske til 3die Behandling. Ligeledes er jeg tilbøjelig til at tro, at hvilken Redaktion man end giver § 3, vil det være heldigt, om der i den fandtes en Henvisning, ikke blot til Straffelovens § 117, men ogsaa til § 122, hvor det siges, at i de Tilfælde, der gaa ind under § 117, skal det, der er ulovligt oppebaaret, være forbrudt til Statskassen, det bør formentlig ogsaa gjælde i de Tilfælde, som omhandles i Paragrafen; men det vil jo ogsaa kunne tages under Overveielse til 3die Behandling.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal med Hensyn til de foreliggende Endringsforslag bemærke, at Endringsforslagene Nr. 1 og 3 ere Redaktionsforbedringer eller i alt Fald saadanne, mod hvilke der ikke kan indvendes Noget. Endringsforslaget Nr. 2 finder jeg heller ikke nogen Betenkelighed ved, ja, jeg yttrede jo allerede under 1ste Behandling, at jeg for mit Vedkommende ikke havde Noget imod, at der i dette Lovforslag blev optaget Bestemmelser om Udgang for Sagsførere til at blive vederlagte for positive Udlæg, de have gjort for Parterne, naar der kun ikke blev givet dette Spørgsmaal saa store Dimensioner, at derved den hele Sags Gjennemførelse maatte kunde udsettes for Fare. En Indvending af den sidste Natur tror jeg ikke kan gjøres mod Forslaget under Nr. 2; thi, som det vil ses, fastholder det den hidtil gjældende Regel med Hensyn til det i økonomisk Henseende vigtigste af disse Punkter, nemlig Reglen om Besørgningsgodtgjørelse og Diæter, og det er jo den Sags Udlæg, der spille den største Rolle og løbe op til de betydeligste Summer. De andre Udgifter derimod, som Endringsforslaget angaar, ere jo for det Første saadanne, som ikke forekomme i alle Sager, og dernæst i Almindelighed kun angaa smaa Beløb, og jeg finder ikke, at der kan være Nogetsomhelst ueien for, at de godtgjøres Parten efter at være godkjendte af Retten. Jeg